

Introductie in het Bijbelboek Openbaring.

Door Paul M. Sadler (Berean Bible Society)

De angst voor het onbekende kan verontrustend zijn. Wij geloven dat dit vooral geldt voor de ongelovige die voelt dat de wereld op de rand van vernietiging staat, maar zich niet realiseert hoe ernstig dit is met betrekking tot zijn on-geredde toestand. Omdat deze dingen geestelijk beoordeeld moeten worden, dragen wij de verantwoordelijkheid om mensen overal ter wereld te waarschuwen dat zij de komende toorn moeten ontvluchten. Paulus zelf redeneerde met Felix over rechtvaardigheid, matigheid en het komende oordeel (Handelingen 24:25)

De liefde van God heeft Zijn geliefde Zoon naar het kruis gestuurd, zodat wij de kennis zouden ontvangen dat onze zonden vergeven zijn en dat wij bevrijd zouden worden van de dag van Zijn wraak. Maar als de zaligheid die in Christus Jezus is, wordt verworpen, zal God op een dag Zijn hevige toorn over de ongelovigen uitgieten. Voordat we mensen effectief kunnen waarschuwen, moeten we eerst zelf beter voorbereid zijn op de komende gebeurtenissen. Daarom is het zo belangrijk om de hele raad van God te verkondigen, waartoe ook het Boek Openbaring behoort. Uiteraard moeten wij dit altijd doen in het licht van de brieven van Paulus aan de Gemeente, het Lichaam van Christus, waarin wij de opdracht krijgen om het Woord der waarheid recht te snijden. Dit zal ons helpen onderscheid te maken tussen de laatste dagen van Israël en de laatste dagen van genade.

DRIE BELANGRIJKE SLEUTELS

Een sleutel geeft toegang - als het maar de juiste sleutel is! Hetzelfde geldt voor geestelijke zaken. Er zijn drie belangrijke sleutels die de complexiteit van het Boek der Openbaringen ontsluiten.

Ten eerste is het essentieel om een brede kennis te hebben van de profetische Schriften, die Gods doel voor de aarde ontvouwen. Het boek Openbaring is slechts een voortzetting, de verdere ontwikkeling en het sluitstuk van de profetie. Wij moeten dit begrijpen als we lezen: "Zalig is hij, die voorleest, en zij, die horen de woorden van deze profetie" (Openbaring 1:3).

Er wordt terecht gezegd dat de vruchten van Openbaring te vinden zijn in de wortels van profetie. Wij geloven dat de beste commentaar op de Bijbel de Bijbel zelf is. De Schriften interpreteren zichzelf als we ze laten zoals God ze ons gaf. Opmerkelijk genoeg wordt het meeste symbolisme in het Boek der Openbaringen, dat voor velen een struikelblok is geweest, uitgelegd in andere delen van het Woord van God. Soms wordt het gedefinieerd in de Apocalyps zelf. Het is belangrijk om in gedachten te houden dat de term Apocalyps een synoniem is voor het Boek der Openbaring.

Johannes zag bijvoorbeeld de Mensenzoon staan te midden van zeven gouden kandelaars, met zeven sterren in zijn rechterhand. Wij zijn dankbaar dat we niet aan onze eigen fantasie worden overgelaten wat betreft de juiste interpretatie. De zeven gouden lampenstokken zijn de zeven gemeenten in Azië en de zeven sterren zijn de zeven engelen van de zeven gemeenten. (Openb. 1:20). Zoals u kunt zien, maakt de symboliek in het boek plaats voor een letterlijke interpretatie wanneer we spirituele zaken met spirituele zaken vergelijken.

Het boek Openbaring speelt een belangrijke rol in de profetieën, omdat het ons een chronologische volgorde van toekomstige gebeurtenissen geeft die niet in het Oude Testament of de vier evangeliën te vinden is. Onder leiding van de Geest verzamelt Johannes alle profetieën uit het Oude Testament over de toekomstige gebeurtenissen en plaatst ze in een tijdsvolgorde die de lezer laat zien wanneer elke profetische gebeurtenis in vervulling zal gaan. Vervolgens geeft hij ons belangrijke verbindende schakels die nog nooit eerder zijn onthuld. We weten bijvoorbeeld dat het Koninkrijk door de profeten David en Daniël werd voorspeld, maar Johannes is de eerste die onthult dat het 1000 jaar zou duren (Openbaring 20:4).

Hoewel Johannes hier en daar wat afdwaalt, gaan hoofdstukken 1 tot en met 10 voornamelijk over de eerste drieënhalve jaar van Jakobs moeilijkheden. Met zoveel gebeurtenissen die zich halverwege de Grote Verdrukking afspelen, besteedt hij het grootste deel van vier hoofdstukken (11-14) aan het beschrijven van de gevolgen van de Gruwel der Verwoesting. In hoofdstukken 15 tot en met 19 gaat Johannes uitgebreid in op de verschrikkingen van de Grote Verdrukking, die wordt beëindigd door de wederkomst van Christus. Vervolgens trekt de apostel in hoofdstuk 20 op dramatische wijze het gordijn open voor het Oordeel voor de Grote Witte Troon, gevolgd door de eeuwige staat op aarde in hoofdstuk 21 en 22.

Ten tweede is het van essentieel belang dat wij een goed begrip hebben van Paulus' apostelschap en boodschap. Als we dat niet doen, frustreren we alleen maar de genade van God. Het is duidelijk dat het Mysterieprogramma van God losstaat van de toekomstige profetieën over de komende Dag des Heren. We leven in Gods niet geprofeteerde Tijdperk van Genade. Dit is de reden waarom elke poging om de Opname van de kerk te voorspellen op basis van een profetische tijdlijn is mislukt. Waarschijnlijk zullen sommigen de volgende uitspraak met ongeloof lezen, maar als we het evangelie van Paulus begrijpen, is het toch waar: Er gaat vandaag de dag geen enkele profetie uit het Oude Testament in vervulling. Wij zijn het erover eens dat de wereld die kant opgaat en we durven zelfs te zeggen dat de omstandigheden al in de steigers staan. Maar de wijsheid zegt dat we hier moeten stoppen, en wel om de volgende reden: na de Opname, wanneer de profetische klok opnieuw begint te tikken, zullen talloze profetieën snel na elkaar in vervulling gaan, omdat ze allemaal met elkaar verbonden zijn. Hier is een voorbeeld: de profetie dat de Antichrist in de Tempel zal opstaan en zichzelf tot God zal verklaren, is afhankelijk van de vervulling van een eerdere profetie dat de Tempel herbouwd zal worden. Zie je, de vervulling van de ene gebeurtenis is afhankelijk van de andere.

Omdat wij aan de komende toorn zijn ontkomen, was het voor Paulus niet nodig om de leden van het Lichaam van Christus te instrueren om acht te slaan op de waarschuwingen in de Olijfbergrede of het Boek Openbaring. De Opname is een niet geprofeteerde gebeurtenis; daarom zijn er geen tekenen, tijden of seizoenen die moeten plaatsvinden voordat de Heer de Kerk opneemt. Het is dan ook geen wonder dat de apostel tegen de christenen in Thessalonica zegt: 'Troost elkaar met deze woorden' (1 Thess. 4:18). Paulus zou deze uitspraak nooit hebben gedaan als we door een deel van de komende Verdrukking zouden gaan. Dit helpt verduidelijken waarom het Lichaam van Christus nooit wordt genoemd in het Boek Openbaring.

Ten derde moeten we het juiste theologische standpunt innemen voor een nauwkeurige interpretatie. De preteristische visie zegt dat het boek Openbaring alleen is geschreven over de problemen en vervolgingen van de vroege Kerk die bestonden ten tijde van het schrijven. Dat wil zeggen, alle gebeurtenissen uit Openbaring hebben al plaatsgevonden! Deze visie tart de rede, logica en, belangrijker nog, elk geloofwaardig bewijs.

De historische visie zegt dat het verslag op symbolische wijze de chronologische volgorde van historische gebeurtenissen in de Kerk beschrijft. Een aangepaste versie van dit standpunt stelt dat de zeven gemeenten in Azië zeven historische fasen van de Kerk, het Lichaam van Christus, vertegenwoordigen. Volgens deze visie leven we momenteel in het Laodicea tijdperk. Hoewel dit misschien wel het meest populaire standpunt is onder dispensationalisten, laat het ook veel te wensen over. Het probleem hier is dat we achterblijven met de menselijke interpretatie van de kerkgeschiedenis, die op zichzelf soms twijfelachtig is. Wij geven er de voorkeur aan om de uiteindelijke autoriteit in zulke zaken aan de Schrift zelf over te laten. Bovendien wordt het Lichaam van Christus niet in de profetieën aangetroffen en wordt het als zodanig ook niet beschreven of opgetekend in de eerste drie hoofdstukken van het profetische boek Openbaring.

Er is één visie waarvan wij geloven dat deze perfect aansluit bij het Woord van God. Met de hulp van de Heer zullen we deze positie met u delen in onze opmerkingen over hoofdstuk 1. Het is algemeen aanvaard dat de apostel Johannes het boek Openbaring rond 96 n.Chr. schreef, wat historisch gezien het geval lijkt te zijn. Prof. Charles R. Erdman, deed de volgende inzichtelijke observatie over de vraag of Johannes werd verbannen naar het eiland Patmos onder de regering van Nero of Domitianus.

"Historici zijn het erover eens dat de vervolging onder Nero zich nauwelijks uitstreckte buiten de stad Rome, terwijl de vervolging onder Domitianus zich wijd verspreidde over het rijk. De vervolging onder Nero was niet op grond van religieuze overtuiging. Hij wilde van zichzelf de verdenking afwenden van de misdaad van het in brand steken van de stad (Rome), en probeerde daarom de nieuwe sekte genaamd Christenen te impliceren. Dit was in 64 n.Chr., en er is geen bewijs dat zijn duivelse wreedheden jegens de jonge Kerk tot of tijdens het jaar 68 n.Chr. voortduurden.

"Integendeel, de marteldood onder Domitianus was het gevolg van de weigering van christenen om de keizer als goddelijk te aanbidden.... De reden van de vervolging duidt dus op de regering van Domitianus en niet op die van Nero. Ook verbanning behoorde niet tot de strafmaatregelen die Nero hanteerde. Er was sprake van gevangenschap, marteling, het overgieten met olie en het vervolgens verbranden van de ellendige slachtoffers als fakkels, en kruisiging; maar over verbanning wordt niet gesproken. Aan de andere kant zijn er gedetailleerde verhalen en verwijzingen naar een algemeen verbanningsbeleid zoals dat door Domitianus werd gehanteerd.

De kerkvaders bevestigen ook dat Johannes in 96 n.Chr. onder de regering van Domitianus naar het eiland Patmos werd verbannen, hetzelfde jaar waarin hij de Apocalyps zou hebben ontvangen. Dit zou betekenen dat de overgrote meerderheid van de heiligen van het Koninkrijk, inclusief de mede-apostelen van Johannes, hem al in de dood waren voorgegaan.

Ook Paulus was van het toneel verdwenen, nadat hij de marteldood was gestorven door Nero. Bovendien zou de Tempel in Jeruzalem in 70 n.Chr. door Titus zijn verwoest, wat in feite een einde maakte aan het Jodendom. Hoewel mensen over het einde van de wereld spreken in termen van een nucleaire holocaust, een wereldwijde pandemie of een asteroïde die de aarde raakt, is het een feit dat God het laatste woord zal hebben in de zaken van Zijn schepping, zoals duidelijk voorspeld in het Boek Openbaring. Hij is soeverein! Zoals Daniël schrijft: "Hij doet naar Zijn wil met het heer des hemels en onder de bewoners der aarde, en niemand kan Zijn hand weerhouden of tot Hem zeggen: Wat doet Gij?" (Dan. 4:35).

Maar sommigen vragen zich af, als God de controle heeft, waarom laat Hij dan schijnbaar het kwaad de overhand krijgen in de wereld? Broeders, vandaag de dag beschuldigt God mensen niet van hun zonden; in plaats daarvan geeft Hij hen alle gelegenheid om het evangelie te geloven. Dat is genade! Dit betekent niet dat Hij hun onrechtvaardige wegen is vergeten, zoals de gebeurtenissen van de komende Verdrukking aantonen. Let op deze woorden en let goed op; de ongelovige die het evangelie verwerpt, hoopt de toorn van God tegen zichzelf op. Een verslag van zijn zonden wordt bijgehouden: "tot de dag des oordeels en de openbaring van het oordeel van God" (Rom. 2:5 vgl. 2 Kor. 5:19).

Paul M. Sadler 2012